

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017

Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. η΄ 41-56)

(Γαλ. β΄ 16-20)

‡ † ως † ως † †

«Και παραχρήμα
έστη η ρύσις του αίματος»

Πολλοί ήταν οι άνθρωποι που έτρεχαν κοντά στον Χριστό για να τον δουν, να τον ακούσουν και να δεχθούν κάποια ευεργετική δωρεά Του. Αρκετοί πίστευαν ότι και με ένα άγγιγμα στα ενδύματά Του, θα γίνονταν δέκτες της ευλογίας Του. Και πραγματικά «όσοι αν ήπτοντο αυτού εσώζοντο». Το βλέπουμε και στην αιμορροούσα γυναίκα του σημερινού Ευαγγελίου. Η δυστυχησμένη εκείνη ύπαρξη υπέφερε δώδεκα ολόκληρα χρόνια και η επιστήμη ακόμα ύψωνε τα χέρια. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να την θεραπεύσουν. Μόνο μια ελπίδα απέμενε. Ο παντοδύναμος Ιησούς για τον οποίο τόσα πολλά ακούγονταν, ότι δηλαδή θαυματοουργούσε και πρόσφερε ζωή στους ανθρώπους. Έτσι, λοιπόν, όταν ο Κύριος επισκέφθηκε τον τόπο της, αυτή δεν παρέλειψε να αδράξει την ευκαιρία. Αποφάσισε να τον πλησιάσει. Αυτή τολμούσε, αλλά το πλήθος του κόσμου που τον είχε κυκλώσει και συμπορευόταν μαζί Του, δεν της επέτρεπε να πάει πιο κοντά. Φάνταζε αδύνατο να μπορέσει να του μιλήσει. Η πίστη όμως πάντοτε και ιδιαίτερα σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές, δίνει διεξόδους ζωής. Καθώς, λοιπόν, ο Χριστός βαδίζε ανάμεσα στο συνωθούμενο πλήθος, εκείνη κατάφερε να πλησιάσει και να αγγίξει στο πίσω μέρος ένα άκρο του ενδύματός Του.

Τη στιγμή αυτή ένωσε σαν να την άγγιξε ηλεκτροφόρο καλώδιο. Αισθάνθηκε κάτι παράξενο και κατάλαβε ότι έλαβε το ποθητό. Ότι θεραπεύθηκε. Ίσχυσε και στην περίπτωση της το αποστολικό λόγιο «εγγίσατε τω Θεώ και εγγίεί υμίν». Αγγίζουμε τον Θεό όταν έχουμε πίστη. Όταν εναρμονίζουμε τη

A
G
I
O
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

ζωή μας με το θέλημά του. Όταν εκφράζουμε εμπιστοσύνη για τις δωρεές Του.

Το σωτήριο άγγιγμα

Όπως μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Λουκάς, καθώς πορευόταν ο Χριστός και τον «συνέθλιβε» πλήθος κόσμου, όλοι έμειναν σαστισμένοι όταν ρώτησε: «Ποιος με άγγιξε;». Το ερώτημά του τη μεγάλη αυτή στιγμή του συνωστισμού φάνηκε να ήταν μάλλον ακατανόητο. Και όμως, ο Κύριος επέμενε: «Κάποιος με άγγιξε». Τότε η πιστή γυναίκα, έντρομη, πλησίασε, ομολόγησε την ενέργειά της και δημοσιοποίησε το θαυμαστό αποτέλεσμα που είχε.

Όμως κάτι που θα πρέπει να προσέξουμε, αγαπητοί αδελφοί, είναι ότι το άγγιγμά της στο ρούχο του Ιησού δεν ήταν μόνο εξωτερικό, αλλά ήταν κυρίως εσωτερικό. Τι σημαίνει αυτό; Ήταν άγγιγμα με πίστη. Γι' αυτό, άλλωστε, υπήρξε και το θαυμαστό αποτέλεσμα. Η αιμορροούσα γυναίκα γίνεται αιώνιο παράδειγμα για κάθε άνθρωπο που καταλαμβάνεται από τον ευλογημένο πόθο να «αγγίξει» το πρόσωπο του Χριστού, η παρουσία του οποίου αποκαλύπτεται αυθεντικά στο Σώμα του, την Εκκλησία. Η μετοχή στη μυστηριακή ζωή της, μεταβάλλεται σ' ένα σωτήριο «άγγιγμα» που αποκαθιστά την προσωπικότητα του ανθρώπου και τον αφήνει να γεύεται το χώρο της θείας θαυματουργίας στη ζωή του. Αρκεί ο άνθρωπος να μην μένει εγκλωβισμένος στον εαυτό του. Να μην εμπιστεύεται τις εγωτικές του δυνάμεις, αλλά να εγκολπώνεται την αγάπη και την χάρη του Χριστού. Είναι χαρακτηριστική η αναφορά του αποστόλου Παύλου, ο οποίος λέει ότι ο σκοπός του πνευματικού μας αγώνα στην Εκκλησία είναι «ίνα μη ώμεν πεποιθότες εφ' εαυτοίς, αλλ' επί τω Θεώ τω εγείροντι τους νεκρούς».

Αγαπητοί αδελφοί, η ευαγγελική αλήθεια υπαγορεύει στη ζωή μας να προσεγγίσουμε κι εμείς το Σωτήρα Χριστό για να δεχθούμε τη σωτήρια αλήθεια του. Ας μη λησμονούμε ότι και εμείς σήμερα, όπως η αιμορροούσα γυναίκα τότε, υποφέρουμε από διάφορες «ασθένειες» που δεν μας επιτρέπουν να ζούμε στην χάρη και την αγάπη του Θεού. Γι' αυτό, ας τολμήσουμε, όπως η γυναίκα τότε, να πλησιάσουμε τον Κύριο για να καταστήσουμε και εμείς δέκτες της θεραπευτικής ενέργειάς Του, η οποία είναι η μόνη που μπορεί να μας απαλλάξει από τα σημερινά τραγικά αδιέξοδα που τόσο οδυνηρά βιώνουμε. Η ευαγγελική περικοπή σήμερα αναφέρεται και στο θαύμα της ανάστασης της θυγατέρας του Ιαείρου. Ο λόγος του Χριστού που απηύθυνε στον Ιάειρο «μη φοβού, μόνον πίστευε και σωθήσεται», ας γίνει ο πιο ισχυρός δείκτης και στη δική μας ζωή.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ὃνομα Ἰάειρος, καὶ οὗτος ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπήρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα καὶ αὕτη ἀπέθνησκειν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι Τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Φωτεινές Τροχιές

Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ η Ρωμαία, η Οσιομάρτυς

Ἡ ὄσια Αναστασία ἐξῆσε στα χρόνια του Διοκλητιανού και καταγόταν ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ὄταν πέθαναν οἱ πλούσιοι γονεῖς της, διαμοίρασε τὴν περιουσία που κληρονόμησε στους φτωχοὺς και ἀποσύρθηκε σε μοναστήρι. Ὄταν τὴ συνέλαβε ὁ ηγεμόνας Πρόβος, υπενθύμισε στὴν Αναστασία τὴν ἀνηρὴ νεότητά της, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Τότε, δυναμικὴ υπήρξε ἡ ἀπάντησή της: "Ἐγώ, εἶπε, μία ωραιότητα και νεότητά γινωρίζω, ἐκεῖνη που δίνει ὁ Χριστός στις πιστές και γενναίες ψυχές, που προτιμοῦν γι' Αὐτόν τὸ θάνατο ἀντὶ ἄλλων ἐγκόσμιων αγαθῶν, ὅταν αὐτὰ προτείνονται γιὰ τὴν προδοσία του Θεοῦ τους. Πλοῦτή εἶχα ἀφθονα. Δὲν τὰ θέλησα. Ἀλλὰ τὸν Χριστό μου τὸν θέλω και ἀπ' Αὐτόν καμιά δύναμη δὲ θὰ μπορέσει νὰ με χωρίσει. Ἀν ἀμφιβάλλεις, δοκίμασε". Ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησή ὁ Πρόβος, τὴν μαστίγωσε στο πρόσωπο και τὴν ἀπλώσε σε ἀναμμένα κάρβουνα. Ἐπειτα, τὴν κρέμασε και τὴς ἐσχίσε τὸ σῶμα. Μετὰ ἔκοψε τους μαστοὺς της, ξερίζωσε τὰ νύχια της και τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε. Ἐτσι, ἡ Αναστασία πήρε τὸν ἀμαράντινο στέφανο του μαρτυρίου.

Η ΟΣΙΑ ANNA

Γεννήθηκε στο Βυζάντιο ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς και ὁ πατέρας της, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, ἦταν Διάκονος στο Ναὸ τῆς Θεοτόκου στις Βλαχέρνες. Νωρὶς ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς και ἡ γιαιγιά της τὴν πάντρεψε με κάποιον εὐσεβὴ διάκονο, με τὸν ὅποιο ἀπόκτησε δύο παιδιὰ. Ἀλλὰ ἀργότερα, ὁ ἀντρας της και τὰ δύο τῆς παιδιὰ πέθαναν και ἔτσι ἡ Ἄννα διαμοίρασε τὰ υπάρχοντά της και ἀποσύρθηκε σε μοναστήρι. Κατόπιν ὁμως, ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἰσαυρος, διέλυσε τὴ Μονὴ στὴν ὁποία ἀνήκε ἡ Ἄννα. Στὴν ἀνάγκη αὐτή, ἡ Ὄσια φόρεσε ρούχα ἀνδρικὰ και μπήκε σε ἀνδρικό μοναστήρι με τὸ ψευδώνυμο Εὐφημιανός. Ἐκεῖ ἐξῆσε με μεγάλη προσοχή και ἀκρίβεια και μετὰ τὸ θάνατο του Λέοντα του Ἰσαύρου, φόρεσε πάλι γυναικεῖα ρούχα και ἔμεινε σαν μοναχὴ στο Βυζάντιο. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στὴ διακονία των φτωχῶν και των ἀσθενῶν. Με τέτοια θεοφιλή ἐργασία παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στον Κύριο.

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τὴ μνήμη αὐτοῦ του γεγονότος συναντάμε μόνο στο Λαυρωτικὸ Κώδικα Δ' 14 φ. 15, ὅπου ὑπάρχει και εἰδικὸς Κανόνας γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτὴ ἀπὸ ἀγνωστο ποιητὴ, που μεταξὺ ἄλλων λέει: "Κάρα τὴ ση ρέοντος πλοῦτου φανότερον πιστῶς ἐναγλαΐζεται τούδε του ἀστεως ἡ σεπτὴ ἐκκλησία τείχος κεκτημένη. Πρόδρομε κήρυξ Χριστοῦ".

